

„Sinterklaas betekent voor vakdichters een rustige tijd’

Door Jacob Moerman

De wekelijkse serie ‘De komende week van’ brengt de volle agenda’s van mensen uit Groningen in kaart. Voor de meesten geldt: druk, druk, druk. Deze aflevering is gewijd aan de komende week van Jean Pierre Rawie, dichter.

Heeft Groningen een Stadsdichter nodig? Jean Pierre Rawie vindt van niet: „Wie zit daar nu op te wachten”, reageert hij onmiddellijk. Het is dan ook uitgesloten dat hij meewerkt aan de plannen die de afgelopen tijd circuleerden om een dichter te vinden die de gebeurtenissen in Groningen op een poëtische wijze verwoordt. Maar de dichter van de klassiek geworden bundels *Woelig stof* en *Onmogelijk geluk* blijft volgen wat er van de plannen terecht komt: „Ik ben natuurlijk zeer benieuwd.”

Rawie werd in 1951 in Den Haag geboren. Zijn vader, J.H. Rawie, was doopsgezinde predikant. Al vrij snel na de geboorte van Jean Pierre - toen nog Jan Pieter - belandde het gezin via een kort verblijf in Zeist in Winschoten. Zijn vader kon daar zijn honorarium aanvullen met een leraarschap aan de plaatselijke kweekschool. „In Winschoten kom ik nog wel eens, omdat mijn moeder er woont”, vertelt hij.

Tegen het einde van de jaren zestig vertrok hij naar Groningen, waar hij Russische en Romaanse talen studeerde en al snel een opvallende persoonlijkheid in de Martinistad werd. „Samen met Driek van Wissen richtte ik een satirisch blad op. Maar mijn studie heb ik nooit afgemaakt. Ik bestudeerde eigenlijk alleen maar de dingen die ik interessant vond.”

Jean Pierre Rawie debuteerde in 1979 met de bundel *Het meisje en de dood*, waarin 35 gedichten vol romantiek, gemis en ironie zijn opgenomen. „En daarna ben ik gewoon ver-

der gegaan met het publiceren van dichtbundels.” Behalve dichter en romanticus was Rawie in die tijd ook een begaafd charmeur, vrouwenversierder en drinker.

De ironische ondertoon uit

zijn eerste bundels verwees hij tegen het einde van de jaren tachtig naar het verleden. In 1988 werd de bundel *Woelig stof* uitgegeven, wat voor hem de doorbraak naar het grote publiek betekende. Onmoge-

lijk geluk verscheen in 1992 en beleefde eveneens herdruk na herdruk.

Rawie doet het vandaag rustig aan. „Ik ben dan samen met mijn vriendin, de schrijfster Rosita Steenbeek, in Amster-

◀ Dichter Jean Pierre Rawie: „De ochtend bestaat in mijn leven niet”

dam aan het bijkomen van de festiviteiten in het Letterkundig Museum in Den Haag. Daar heb ik de vorige dag een toespraak gehouden in verband met de opening van een tentoonstelling die gewijd is aan het leven en het werk van Gerard Reve. ‘s Avonds keer ik terug naar Groningen. En zondag doe ik denk ik niets. Totaal geen idee. Maandag ga ik aan het werk. Ik moet mij wijden aan een bloemlezing met liefdesgedichten uit de wereldliteratuur. Mijn definitieve keuze moet ik dan aan mijn uitgever doorgeven. De bundel gaat *De waarheid over de liefde* heten.”

Dinsdag staat Rawie opnieuw laat op. „Men mag mij niet storen voor het middaguur. Ja, in mijn leven is geen sprake van de ochtend.” Daarna wordt de nieuwe *Stadjerspas* ten doop gehouden. „Daar staat een strofe uit een van mijn gedichten op. In het stadhuis geef ik in verband met deze presentatie even acte de présence.” Woensdag Sinterklaas. „Maar daar doe ik niet meer aan. Die dag ben ik denk ik wederom bezig met een bloemlezing, een andere. Ik maak een keuze uit Italiaanse sonnetten. En ook maak ik een paar vertalingen.” Donderdag gaat Rawie verder met deze werkzaamheden. „En misschien ga ik op die dag even naar mijn moeder. Ze is 86 jaar. Ik bel haar iedere dag op om te horen of alles nog goed tikt.” Vrijdag moet Rawie zich voorbereiden op een toespraak. „In opdracht van het Letterkundig Museum is een reportage over mij gemaakt. Ja ik heb gedurende twee weken vijf mensen over de vloer gehad. Die reportage wordt de zondag gepresenteerd en in het voorjaar via de televisie uitgezonden.” Vrijdagavond heeft Rawie een diner, met vrienden.

„Het is voor mij een rustige week, zo rond Sinterklaas”, concludeert hij. Vreemd is dit volgens Rawie niet: „Terwijl half Nederland zich over het hoofd krabt over het vervolg op de regel ‘Sint heeft lang gezocht’ is het voor de meeste vakdichters een rustige tijd.”